

Стецюк Є. Б.,

студент;

науковий керівник:

ст. викладач кафедри обліку та оподаткування

Кузуб М. В.;

Державний торговельно-економічний університет (КНТЕУ)

(м. Київ)

ФІНАНСОВІ ІНВЕСТИЦІЇ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Сільське господарство впродовж декількох останніх років випереджає національну економіку України за більшою кількістю базових показників і в короткостроковому періоді привабливість цієї галузі для інвесторів буде залишатися.

Інвестиції в агропромисловий комплекс (далі – АПК) України є найбільш привабливим джерелом матеріально-технічного та фінансового забезпечення. Однак їх обсяг та рівень ефективності залишаються недостатніми через наявність цілої низки чинників, зокрема, нестабільності політичної ситуації і законодавчої бази, низької інвестиційної привабливості українського агропромислового комплексу для іноземних інвесторів та ін. [2].

Для приваблення та приведення інвестицій в національну економіку, зокрема й сільське господарство, необхідно здійснювати ефективну інвестиційну політику:

- стимулювання інвестиційної активності;
- шляхом встановлення пільгового оподаткування для суб'єктів підприємницької діяльності, які інвестуються з внутрішніх джерел;
- розвиток іпотечних відносин, що є досить привабливим для більшості інвесторів, оскільки йдеться про надання під заставу об'єктів, стійких до інфляції;
- зацікавлення фінансово-кредитних установ у залученні їх ресурсів на виробничо інвестиційні цілі;
- розвиток інвестиційно-інноваційної інфраструктури;
- створення сприятливої нормативно-правової бази для залучення іноземних інвестицій в сільськогосподарську галузь, що матиме велике значення у нарощуванні виробничого потенціалу; при цьому слід враховувати, що не пільги виступають основним критерієм

для прийняття рішення щодо інвестування, але й стабільність українського законодавства;

- формування сприятливих умов для зарубіжних інвесторів – Збільшення притоку іноземних інвестицій може створити передумови розв'язання багатьох проблем розвитку України та прискорить реформування економіки сільськогосподарської галузі та країни загалом [1].

В Україні найбільш широко використовуються саме фінансові інвестиції, серед інших існуючих видів (рис. 1).

Фінансові інвестиції – це кошти підприємств та бюджетні кошти, які спрямовуються на відтворення капіталу [1]. До цього виду інвестицій відносяться: кредитні ресурси банків, цінні папери, заощадження населення, кошти зарубіжних інвесторів.

Найбільш привабливою для сільськогосподарського підприємства формою залучення інвестицій є створення спільних підприємств та стратегічних альянсів. Вона передбачає залучення інвестицій у вигляді внесків до статутного капіталу підприємства. Інвесторами виступають переважно фінансово міцні промислові, агросервісні, іноземні та інші підприємства. Права й обов'язки інвестора визначаються Статутом новоствореного господарського товариства чи спільного підприємства.

Для залучення в галузь АПК відповідного обсягу інвестицій необхідне сприятливе інвестиційне середовище – як внутрішнє, так і зовнішнє. Однак всі ці два середовища перебувають в негативному стані.

Малосприятливий інвестиційний клімат в Україні – головна причина відсутності стратегічних іноземних інвестицій. Він зумовлює вичікувальну позицію стратегічних інвесторів, особливо у плані залучення середнього й великого капіталу [4].

Економічного зростання та інвестиційної активності можна досягти тільки через створення діючого ринку капіталів і приватизацію частини ресурсів і капіталів. Завдання відродження ринку фінансових інвестицій і капіталів містить як коротко- та середньостроковий аспекти, що передбачають підвищення ефективності функціонування банківської системи, так і довгостроковий аспект, пов'язаний з розв'язанням проблеми розвитку ринку акціонерних капіталів і державних цінних паперів.

Окрім налагодження стану інвестиційного середовища необхідно також враховувати особливості сільсько-господарського сектору. Адже його особливості впливають на вид інвестування, метод зосередження інвесторів та подальший розвиток галузі.

Сільські території – це місце не тільки виробництва, але й проживання і роботи значної частини населення України. Відповідно, велика увага повинна приділятися сталому розвитку сільськогосподарського сектору з урахуванням соціальних наслідків проведення реформ соціального та економічного характеру. Для збереження довгострокового виробничого сільськогосподарського потенціалу і залишення сільської місцевості привабливою для життя розвиток сільського господарства не повинен супроводжуватися шкодою для навколишнього середовища і виснаження природних ресурсів. Виснаження і дегенерацію природних (біологічних) ресурсів, які широко застосовуються у сільськогосподарському виробництві, унеможливають ефективне управління природними ресурсами, а також розвиток біоенергетики.

Тому доцільніше не збільшувати кількість інвестицій, а, навпаки, наявні інвестиції слід ефективно використовувати і, тим самим, досягати економічного зростання. Сьогодні пріоритетними для сільськогосподарської галузі стають якісний склад, покращення структури та напрямів розподілу інвестиційних ресурсів, а саме спрямування їх в інноваційні технології [6].

Водночас для того, щоб бути привабливим для потенційних інвесторів, сільськогосподарське підприємство повинне характеризуватися наявністю внутрішніх і зовнішніх можливостей залучати та використовувати інвестиційні ресурси для свого розвитку, а також забезпечувати максимізацію економічного ефекту суб'єктам інвестування за мінімального інвестиційного ризику [8].

З метою формування сприятливого інвестиційного клімату щодо АПК необхідно забезпечити досягнення стабільної макроекономічної і політичної ситуації, послідовно реалізувати стратегію економічних перетворень, законодавчо та організаційно закріпити пріоритетність розвитку сільського господарства та агропромислового виробництва, забезпечити формування та функціонування інфраструктури аграрного ринку, створити умови для подолання інфляційних процесів, корумпованості і тінізації економічної сфери, запровадити дієві механізми регулювання міжнародного інвестиційного співробітництва, налагодити інформаційно-методичне забезпечення здійснення інвестиційної діяльності та ін.

Також необхідно поглибити ступінь переробки продукції аграрного сектора, підвищити питому вагу України у доданій вартості сільського господарства глобального рівня шляхом:

- запровадження агропромислових кластерів;

- поширення кооперативної діяльності у формі обслуговуючих кооперативів, зокрема, фінансових, удосконалення системи підготовки фахівців;
- створення системи безперервного наукового інформаційно-аналітичного супроводу діяльності.

Список використаних джерел

1. Рибіна Л. О., Сумський національний аграрний університет. Особливості інвестиційної діяльності в аграрному секторі економіки. URI: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/11_ukr/72.pdf
2. Бабаєв В. Ю., Маєвська Н. І., Фінансові аспекти розвитку аграрних підприємств», URI: [http://zt.knteu.kiev.ua/files/2012/03\(62\)2012/3_12_19.pdf](http://zt.knteu.kiev.ua/files/2012/03(62)2012/3_12_19.pdf)
3. Мартинюк М., Чому аграрії очолили інвестиційний бум. URI: Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/columns/2018/10/1/641124/>
4. Патика Н. І. Національний науковий центр «Інститут аграрної економіки». Іноземні інвестиції в сільському господарстві України: сучасний стан та вплив на його розвиток. URI: http://www.investplan.com.ua/pdf/5_2018/7.pdf
5. Кузуб М. В., Лещій Л. А «Оцінка впливу інфляції на показники фінансової звітності», Міжнародна науково-практична конференція «Глобалізаційні виклики розвитку національних економік», присвяченої 70-річчю КНТЕУ. 19-21 жовтня 2016 р., м. Київ. URI: <https://knute.edu.ua/file/NzM1OQ==/bbd395069fa67e97d7a68f2c897d9aba.pdf>
6. Смолій Л. Інвестиційне забезпечення аграрних підприємств регіону. Економіка АПК. 2009. № 9. С. 65-67. URI: <https://knute.edu.ua/file/NzM1OQ==/bbd395069fa67e97d7a68f2c897d9aba.pdf>
7. Кузуб М. В. Теоретичні засади оцінки готової продукції тваринництва. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/teoretichni-zasadiotsinki-gotovoyi-produktsiyi-tvarinnitstva/viewer>.
8. Боярко І. Оцінка інвестиційної привабливості суб'єктів господарювання. Актуальні проблеми економіки. 2008. № 7. С. 90-99.